

PERIODISTES A LA PEÇA

Si la professió de periodista, d'informador, ha anat degradant-se amb el pas del temps –abans es tenia un prestigi i reconeixement professional que ha passat a millor glòria– en l'actualitat es pot concloure que està totalment paupèrrima en l'aspecte professional i laboral. Si la situació dels periodistes amb contracte laboral és, en molts casos, fràgil i precària, no diguem ja els que no tenen cap tipus de relació laboral. És a dir, els professionals als quals se'ls coneix com a *periodistes a la peça*.

Aquest col·lectiu de treballadors de la informació ha anat veient com els seus ingressos mermaven amb el pas dels anys i de com les empreses han aprofitat la situació d'un sector molt desregulat que ha anat perdent poder adquisitiu al llarg dels anys. És molt dolorós escoltar companys que es queixen amargament del que cobren per realitzar un reportatge literari i/o gràfic i no diguem si es tracta d'una notícia o d'una foto. La frase més recurrent però també més crua: "Cobro menys que fa deu anys". Encara que pugui semblar una exageració, no ho és, tot al contrari. Una realitat que pateixen centenars de companys que intenten guanyar-se la vida amb la seva feina i que han vist com les empreses han anat apretant tant que ni tan sols surt a compte l'intent de viure amb el que es pugui guanyar a tant la peça. No cal fer el relat del calvari d'haver de pidolar –moltes vegades a col·legues que havien passat per la mateixa situació però que van aconseguir situar-se–, que t'apugin una mica més el preu perquè amb el que et paguen no s'arriba ni a cobrir la despesa de telèfon. I no comptabilitzem les hores de feina que porta complir amb l'encàrrec, encàrrec que no té parangó en cap altre ofici: Els admirats treballadors de la neteja afortunadament cobren les hores més cares que els periodistes a la peça. Caldrà començar a fixar-se en ells, que si han millorat la seva situació és perquè els ha faltat cor per lluitar.

Però si és complicat poder subsistir com informador a la peça, més ho és encara que no et paguin la feina feta o que ho demorin fins arribar a l'avorriment de dir que "pelss 30 euros que m'han de pagar ho deixo perquè estic gastant més en telèfon".

El periodista a la peça és una espècie nombrosa i àmplia, cada cop més nombrosa i àmplia, a causa del gran nombre de professionals que cada any surten de les diferents universitats espanyoles i que les empreses utilitzen amb una freqüència desmesurada per abaratir encara més els costos dels productes informatius. N'hi ha tants, que molts es queden en el camí perquè la suma de retalls, de peces, no els arriba ni tan sols per confeccionar-se un vestit que els permeti viure de la seva feina.

Fabián Nevado